

JS 70

Ministerstvo průmyslových informací varuje:
POZOR NA DEZINFORMACE!

Vydáno u příležitosti sedmdesátého výročí jmenovaného
v počtu 1 výtisku nákladem vlastním

(C)Martin, Brno 2018

Všechna práva vyhrazena. Kopírování možné výlučně se svolením oslavence.

Věnováno oslavenci řečenému Šody u příležitosti jeho výročí
jako projev vděčnosti za všechny skvělé zážitky, které
vymyslel a donutil nás prožít.

Martin Rybík

***JIŘOŠEK:** ctihodný Jiří Lubomír Šody Svoboda,
doktor (prý filosofie), ale zejména president
naší radostné republiky*

Předmluva, co není

Bylo nebylo, dávno předávno v minulém století... zde by měla být předmluva dokazující, že i já si stále ještě něco pamatuji – jenže je tu potíže. Ne snad, že bych si už nepamatoval, to nemohu říct, ale těch zážitků, akcí a taškařic bylo příliš mnoho na krátkou předmluvu. Jedna věc však byla jistá: když se věci chopil Šody, nikdy nepostrádaly noblesu. Kdo to dnes má?

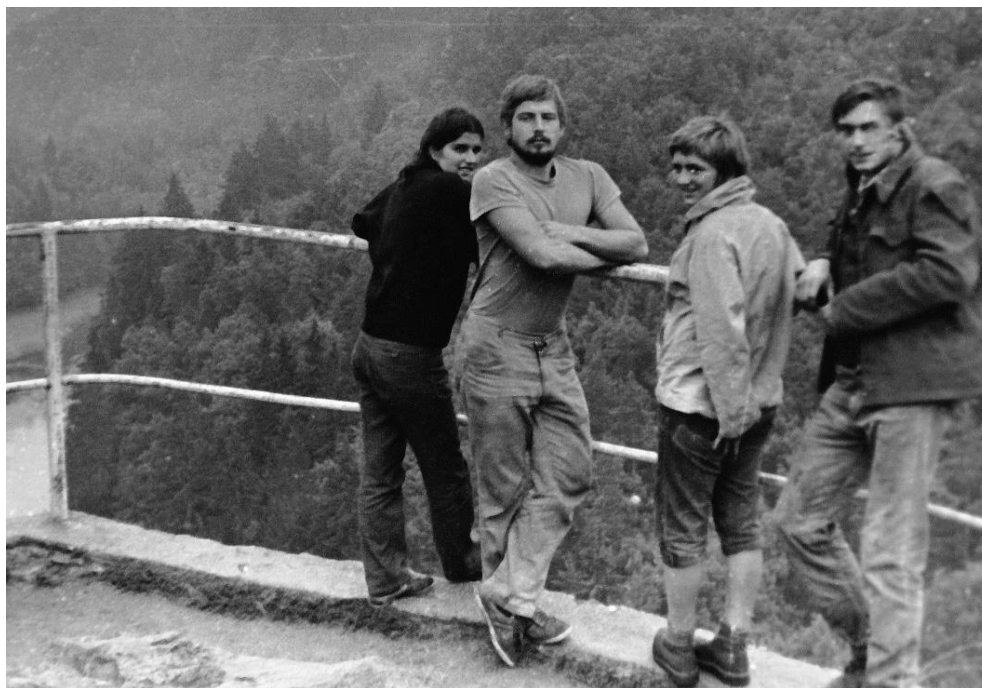
Sem je nutno vlepit fotku oslavence jako mimino na kožešině

Šody, když mu ještě říkali Jiříčku

Nejstarší fotka oslavence,
kterou jsem našel ve svém
archívu.

Na vandru na Wilsonce,
s Alčou, Evou a náhodným
čumilem, který netuší, k jak
významným osobnostem se
připletl.

Všichni jsou mladí,
normalizace právě vrcholí a
Wilsonka je dosud vysoká
skála nad řekou.

Za starých dobrých časů vznikla v Hartvíčkách i tahle fotka. Už jsme měli barevný film!

Barevný film sice byl, ale ještě nikoho nenapadlo fotit selfíčka. Což byla škoda, protože taková barevná podobenka tety Dražky po večerním návratu na základnu po náročné bojové hře by jistě byla zajímavá a s krátkým popiskem možná i identifikovatelná.

A tak se nám pěkně žilo. Pořád bylo co slavit – tu velká říjnová, tu spartakiáda, tu sjezd, a mezitím zuřil boj o zrna, řepná kampaň a když ani to nebylo, tak alespoň boj za mír. Vidíte, jak jsme spokojení?

(1987)

Rezavý mužíček byl jednou z tradičních radovánek.
Na jedné straně legrace, na druhé tvrdý
boj s třemi disciplínami. A to se dodnes nezměnilo

(1988)

Pak najednou socialismus i normalizace skončily a nastal kapitalismus. Čuměli jsme napřed jako jojo, kolik je nových starostí, na nic dalšího nebyl čas. Naštěstí tím kamarádství neskončilo, naopak nabralo nový dech. Po několika málo letech příkopové turistiky jsme si mohli na horách poroučet i pivo a goretex nahradil igelitové pláštěnky. Hurá!

Oslavy, oslavy – my pijeme na zdraví

Změna režimu nemohla zastavit běh času a přerušit proud příležitostí k oslavám. Oslavy jsou vážná věc a neslouží jen k řádnému alkoholovému rozjaření. Dnešní móda team buildingů a zážitkových atrakcí je jen výsledek nedostatku fantazie. Ovšem oslavy se nesmějí odfláknout. Neboť cesta je více než cíl a pocit dobře vyvedené oslavy nic nemůže nahradit. Vydařilo se jich mnoho a některé nemůže vytratit ani notně sklerotická paměť.

Padesátiny našeho milého JS

byly důstojné po všech stránkách, ovšem ta kulturní dominovala. Pohled na tanečnice u mnoha přítomných pánů vyvolal pocit, že ani netušili, co doma mají, a nevěřičně kroutili hlavami.

Padesátiny Věrušky M. (kdysi v Kuřimi)

V kuřimské chalupě se slavilo často a hodně. Škoda, že už není. Snad se VM neurazí, když řeknu, že kromě padesáti lahví vína si už na nic víc z oslavy nepamatuji. No, za pár let už si ani těch lahví se nebudu pamatovat padesát.

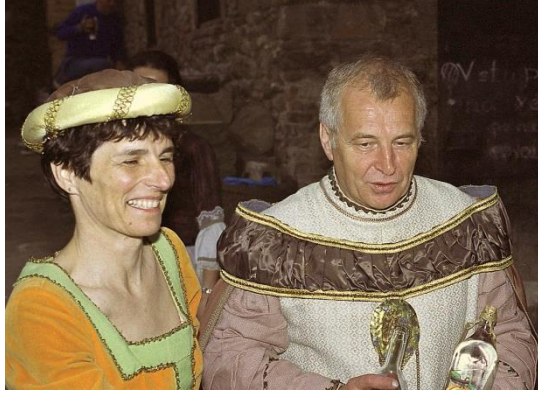

Alča má narozeniny, my máme přání jediný...

(Nový hrad u Adamova, 30. 4. 2003)

Proč právě taková rodina republikánská (není snad Jiřoušek president republiky Vesele?) musela své narozeniny umístit na hrad a na odiv ukazovat manýry přímo feudální, tak to mi hlava nebere. Ale ať tak či tak, vydařilo se to. Role chátry z podhradí nám prostým sedla jako ulitá.

Ve středověku se válčilo pořád, tak proč ne zde!

Šlehačka v bombičkách se sice do historie zrovna nehodí, ale nachystat padesát dortů pro dortovou bitvu by jinak způsobilo značné komplikace.

No uznejte, že to mohlo dopadnout hůře, kdyby se místo dortů použily třeba sudlice a řemdihy...

Dobojováno a doolízáno jest, jsme zpět v jednadvacátém století

Imigranti v Bílovicích!

Titulek říká vše a zbývá jen uvést některé detaily:

V pátek odpoledne byli náhodní i stálí návštěvníci bílovecké sokolovny překvapeni ba vylekáni divnými zjevy, houfujícími se v uvedeném zařízení. (Zprávy o událostech pronikly i do médií. Hospodský se nechal rovněž slyšet, že malé vyděšené děti rapidně zvedly prodej nanuků, které vyžadovaly po svých rodičích pro uklidnění.) Nešlo však o normální migranty, jak je známe z televize. Tohle byli nefalšovaní divoši a taky to dávali najevo – hned si udělali oheň a chystali se urožniti nevinnou turistku, kterou lapili do sítě.

Tak to jsme byli my - Maoři z dalekého Nového Zélandu.

Ne všichni to pochopili, jak vyplývá ze zprávy uveřejněné později v tisku. Že celkem nevinná oslava narozenin může vést ke vzniku takových fám však určitě svědčí o malém rozhledu našich novinářů. Žumpa to je.

Hlavní myšlenka celého alegorického obrazu, představující přivítání turistů domorodými Maory na Novém Zélandu, byla provedena úspěšně. Turistka rychle pochopila, o co jde a zahájila domorodé tance ještě dříve než samotní Maorové. Její snaha podlézat přísným domorodcům však nevedla k ničemu, byla zajata do sítě a po nutném okoření byly zahájeny přípravy k tepelné úpravě pokrmu.

ZPRÁVA Z TISKU **Pozor na azylanty** (BRNO 16. května 2003 | 18:58)

Obyvatelé Bílovic nad Svitavou zažili v pátek večer neobvyklou událost. Skupinka asi dvaceti jedinců se tu převlékla z civilních šatů do podivných sukének, naličila si tváře a navlékla si zjevně starobylé amulety. Podle neustálého vyplazování jazyků se podařilo určit, že jde o skupinu azylantů z tábora u Kuřimi, pocházející z Nového Zélandu. (Správce tábora se odmítl k incidentu vyjádřit a odkázal se na svého tiskového mluvčího.) Na incident reagoval známý aktivista strany Zelených **Kuba Otočka** "Co se divíte. Globalizace se děsivě šíří a i na dříve stále zeleném Novém Zélandu je příroda tak zdevastovaná, že Maoři raději emigrují, aby nemuseli pořád vyplazovat jazyky na turisty s fotoaparáty. Svých starých obřadů se ale vzdát nechtějí. Jen doufám, že nebudou

rozdělávat oheň v lese a po jídle poklidí kosti a lebky. Musíme se zkrátka naučit žít s odlišnými etniky, jinak se v EU ztratíme". **více**

HIV se u lidí objevil před 60 lety

WASHINGTON, 16. května 2003 | 16:24

Jedna z forem viru způsobujícího syndrom získaného selhání imunity (AIDS) přešla z opice na člověka již v roce 1940 v Guineji-Bissau. V 60. letech minulého století, v době války za nezávislost, získala tato nemoc zemi rozměry epidemie. K tomuto závěru dospěli mezinárodní badatelé ve studii, která byla v úterý zveřejněna v USA. Prvními Evropany,...

více•

Překvapivé stanovisko zaujal nejbližší přítel připravovaného pokrmu. Děsivé grimasy hladových Maorů jej nevyvedly z klidu. S mumláním o neochotě a neschopnosti ubožáčky cokoliv uvařit neudělal pro její záchranu nic a dokonce se smál.

Kruté Maory však představa zabíjačky kusu tak starého nakonec vyděsila a raději obětovali svoji poslední láhev ohnivé vody, aby se své kořisti co nejrychleji zbavili a nemuseli zase žvýkat to tuhé maso. Jeden se dokonce nechal slyšet, že má raději telecí než hovězí a vyplazoval při tom radostně jazyk.

Pokrm už se nese do kuchyně. Maoři budou hodovat. Nejprve je ale nutno zapět obřadní písně a přichystat sůl, pepř, koření a další ingredience. Na poslední chvíli se ale pokrm vymanil a vykoupil se butylkami ohnivé vody. Obřadní písně se změnily ve smuteční – co budou Maoři jíst? Ještě že mají tu ohnivou vodu!

Nakonec všechno dobře dopadlo. Pouze hospodský* naříkal, že mu nějaké pako ukradlo všechny solničky.

*** Černý pátek hospodského**

BRNO, 16. května 2003 | 18:29

Hospodský v bílovické sokolovně bude na tento pátek ještě dlouho vzpomínat. Podle jeho vlastních slov se "*nejprve v hospodě objevila skupina individuí neurčitého věku, někteří již byli dost sešlí. Na dvoře hospody se pěkně zlinkovali, pořád cosi vykřikovali, hlučeli a lekali mé malé hosty. Bylo mi jich skutečně líto, protože ty děti si na leknutí nemohli dát ani frťana. Číšník jejich breptání sice moc nerozuměl, ale pochopil, že se ptají, zda má rum. Na otázku "a kolik?" vyrozuměl, že padesát. Než to nachystal, povedení kumpáni zmizeli a s nimi všechny solničky, jak se ukázalo později.*"

Aby to nebylo všechno, našťavaný hospodský si schladil zlost několika z připravených rumů. Když se pak zbylé panáky pokoušel vlít zpět do láhve, polovinu vybryndal.

I na Danušku

došla léta ...

Bavory – dobré víno nepřálo dokumentaci

Velké slavení

padesátého roku dospívání Přemečka

Šedesáté narozeniny

pana Milena Mateva

jsme slavili s vědomím, že jsme až na výjimky vedle oslavence vlastně ještě holobrádci a tudíž nesmí utrpět důstojnost jeho a nakonec ani naše. Můj návrh, abychom mu po vzoru jednoho francouzského filmu prostě zaplatili mladou babu, aby si ještě užil, proto nakonec neprošel. (Pokud si vzpomínám, proti byli hlavně ti páni, kteří by to doma asi pěkně odskákali.) Vše nakonec vyřešil demokraticky pan velkotovárník Skála, takto majitel továrny na výtahy, který rozhodl za všeobecného souhlasu, že Milen bude obdarován lanovkou. Milen si proto musí vystačit s Věruškou, zato se však může vozit na lanovce. Uvidíme, co se mu na stará kolena bude více líbit.

Míchat maltu docenty filosofie naučila zřejmě nouze. Ostatně právě největší (tedy až do jisté doby) filosof nadarmo neříkal „učit se, učit se, učit se“!

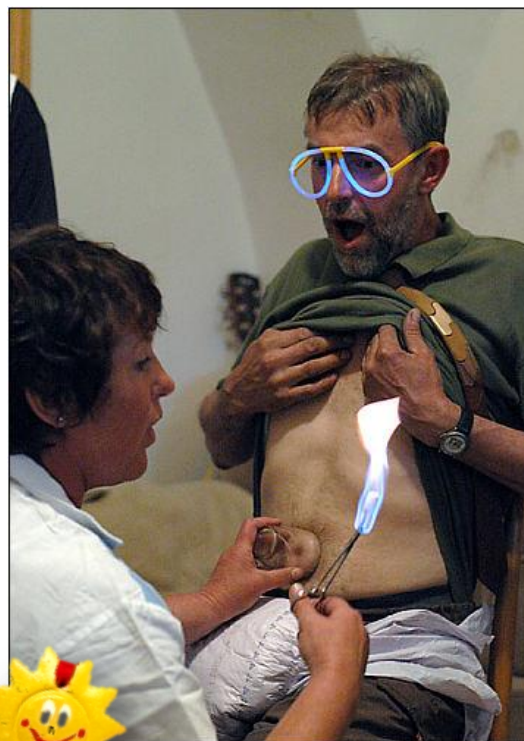

Slavení *padesátých narozenin RADESA*

policejně hlášeného pod jménem Radek Bednář

Dlouho očekávané a stále odkládané oslavy Radesových narozenin proběhly v klidné a přátelské atmosféře. Byly proneseny projevy velebící sílu intelektu oslavence, jeho krásu, mužnost a příslovečnou dobrotu. Na jeho počest zazpívalo smíšené kvarteto a několikrát i velký sbor, též dobře smíšený. Byla přinesena hojnost darů, mezi nimi dokonce jeden, zasluhující označení danajský. Upřímné holdování oslavenci dirigovala s nonšalancí sobě vlastní Eva, známá také jako Evajs, Lotraska či nejhodnější macecha.

Dlužno říci, že se poučila z ostudy, která provázela oslavu jejích vlastních narozenin, jak již bylo dříve řečeno. Aby snížila riziko globální ostudy, vybrala pro oslavy zapadlý koutek pod Rabštejnem, známý jen několika zasvěceným, navíc v době, kdy zde obvykle prší, pokud tedy nesněží. Dodejme, že žádné nemilé překvapení se nekonalo, hotel podruhé nevyhořel a jediný, kdo potřeboval lékařskou péči, byl oslavenec. Poskytnuté ošetření bylo rychlé a vedené lege artis, následky snad nebudou, komplikace byly předem vyloučeny.

UPOZORNĚNÍ: Všechny modelky níže vyfotografované již překročily 18 let věku, některé i vícekrát. (Ověřeno mravnostním referentem, u některých raději vícekrát)

Pokud si myslíte, že oslavit narozeniny může být perná práce práce, nemýlíte se. Natož jde-li o zasloužilého oslavence až z Prahy. Nejde jen o to, přežít kalné opilecké jitro, ale poskytnout oslavenci za to, nás vůbec pozval, pořádný a nezapomenutelný zážitek a ještě si přitom užít. Když se nad tím zamyslíte a vezmete v úvahu všechny důležité okolnosti, především nastupující demenci oslavence a rozmlsanost hostů, žijících v milované Matičce a uvyklých denně potkávat celebrity, které my, lidé z periferie, známe jen z obrázkových novin jako je Blesk (který ovšem nečteme ani náhodou), uznáte, že to zase není zcela prosté. A když připočtete bezbřehou invenci, s níž Mirek (jo, ještě jsem neřekl, že on byl tím oslavencem) vymýšlí ptákoviny pro své kamarády, nemohli jsme se spokojit jen s nějakou improvizací, jako je výstavba lanovky.

Naštěstí máme chytrou hlavu, která co nevymyslí, to přikáže, takže se nakonec vše vždy a za všech okolností celkem obstojně někdy i vydaří. Příprava začala v Bílovicích u již zmíněné lanovky, která, ač je to s podivem, ještě stále funguje.

Začali jsme výrobou věnců, jejichž kladení k nohám si oslavenec výslovně přál a které měly alegoricky znázorňovat celý jeho život. Nebylo to jednoduché, ale pomocí drátu, zelených ratolestí, lahviček rumu, dámského prádélka a součástek letadla se to nakonec zvládlo. Pro další akci, kterou chytrá hlava vymyslela, navrhla a jednomyslně schválila, tak bylo potřeba zajistit už jen pár maličkostí: megafon, infuzní stojan, metrák jemného bílého písku, klapku, skládací židli, k tomu dále pět pohledných blondýnek, operační roušku dvakrát, kšilt, kyblíček a bábovičky, nezapomenout na stojánek se zkumavkami, šampusové sklenice, lékaře i s vercajkem, kameru i s kameramanem, křidu, modrou tekutinu, kahan chemický, a další důležité propriety, které si už nepamatuji. Jo - a ještě jedna tanga a bazén a ceduli "režisér". A pak samozřejmě ještě dort, věnce a šedesát věnečků, ale to je u takovéto příležitosti normální a běžné.

Teď už každému musí být jasné, o co šlo. (*Pro ty pomalejší: natočit novou epizodu seriálu Pobřežní hlídka za aktivní účasti oslavence.*) Problém byl s obstaráním pohledných blondýnek. Paruk bylo sice dost, a i když nebyla mlha, dost se zešeřilo, takže o pohledné blondýny nouze nebyla. Všechny však chtěli být Pamela, včetně Pavla (prosil bych ministerstvo kultury naší milé republiky, aby mi vysvětlilo, jaké i/y se tam má psát). TOHLE byl jediný problém, který se nepodařilo vyřešit. Režisér (ano, Přema, jak jinak) rozdělil úkoly a vysvětlil úlohy dle scénáře, které jsme nazkoušeli, pochopili, zažili a okamžitě si vyložili po svém. Jak se později ukázalo, bylo to naposledy, co se scénář i režisér uplatnili.

Jarda si ještě vyzkoušel, jak bleskově aviatika umístí tam, kam bude režisér požadovat. Myslím, že neměl problém s tím, jak to udělat, ale jak to udělat tak, aby aviatik přežil. Mohu dosvědčit, že mě při zkoušce složil skutečně rychle a jemně. Měl mě však varovat předem, tohle bylo nezdvořilé.

Seriál jako je tento nepotřebuje složitý děj ani jemnou psychologickou drobnokresbu hereček. I výprava, zejména kostýmy, nepředstavují nic složitého. Prostě pláž, voda a plavky. Pláž jemné zrnitosti dodala Janinka, voda byla místní a plavky měla každá Pamela své, jen Pavel měl moje. Navíc žernosecké víno vypudilo z Pamel poslední zbytky trémy a dodalo potřebnou rozvernost.

Všechno začalo podle plánu. (Jistě prominete, když vynechám některé subtilní režijní záměry, které diváci nepochopili. Ani vy byste na tom nebyli líp). Diváci zasedli do přeplněného hlediště, ani oslavenec nechyběl. Pamel nastoupily na scénu. Zde by se slušelo napsat, že diváci obdivně zašuměli, ale nestalo se tak. Tedy jakési poznámky slyšet bylo, ale vyjadřovaly spíše překvapení, snad i zděšení.

Pak dal režisér znamení a Pamel (nikdo jiný totiž ve štábu kromě kameramana a režiséra už nebyl) vybudovaly dle pokynů režie scénu prvního záběru - pláž.

První záběr se vydařil přesně podle scénáře. Na pokyn **Kamera! Klapka! Akce!** se Pamelý začaly znuděně protahovat na pláži a popíjet šampaňské. To jim opravdu šlo, zejména konzumační fáze byla sehraána s velkým citem pro přirozenost. Vypadalo to, že jedna vedle druhé se poctivě připravovaly a snad i aplikovaly Stanislavského metodu.

Režisér trval na maximálně realistickém ztvárnění, takže byla uplatněna zásada **"nechceš-musíš!"**. Nejprve oslavence dvě šílené matky přivedly na scénu a nasadily mu helmu a letecké brýle. Jarda jej přátelsky poplácal po zádech a nasadil osvědčený osoto-cosi. Během třetiny sekundy jej z nic netušícího oslavence změnil v letce, a to letce bezvládně padajícího do vody. Teprve potom mu oznámil, že je **zřícený aviatik**.

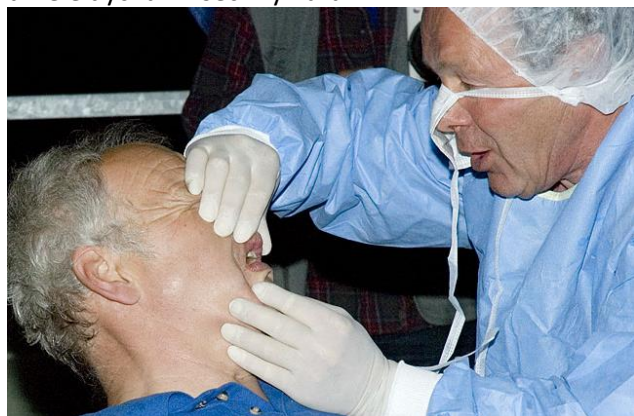
Oslavenec sice zpočátku nevěděl, o co kráčí, ale nesl to statečně. Ostatně, byl to jediný nám známý aviatik na placu a na protesty neměl ani čas, ani jich nebylo dbáno.

Pro ty, kteří tam nebyli, popíšu stručně děj, tedy ten scénářem plánovaný. Možná to bude zajímat i ty, kteří tam byli a nepochopili: Na pláž hlídanou Pamelou a jejími kolegy spadne letadlo i s aviatikem. Naštěstí pro aviatika přímo do vody u kolektivu pobřežní stráže, který ihned profesionálně zahájí záchrannou akci, aviatika vyprostí, stabilizuje a předá do rukou doktorů. Ti už to dodělají. (Zdá se vám to primitivní nebo dokonce stupidní? Uvědomte si, že je to určeno pro amerického diváka.)

Scény byly předváděny zásadně v reálném čase. Akce střídala akci bez zdržování se klapkami a podobnými nesmysly. Režisér trval na maximálně realistickém ztvárnění, takže byla uplatněna zásada "nechceš-musíš!". Jarda jej přátelsky poplácal po zádech a nasadil osvědčený osoto-cosi. Během třetiny sekundy jej z nic netušícího oslavence změnil v letce, a to letce bezvládně padajícího do vody. Teprve potom mu oznámil, že je zřícený aviatik.

V ten moment Pamelu nečekaly na klapku a už jej křísily. Ještě teď mají boule na hlavách, jak mu chtěly dát umělé dýchání všechny naráz.

Doktoři už měli snadnou práci. Aviatik byl skutečně v šoku, nemuselo se nic předstírat a mohlo se začít kurýrovat. Protože šok neustupoval, vložili do toho všechno. Bohužel se ukázalo, že pacient má modrou krev, takže chystaná transfúze není proveditelná, jinak mohla být ještě sranda. Následoval happy-end, pacient přežil. Ve všeobecné radosti si nikdo kloudně nevšiml, že krásný David Hasselhof se opozdil a nestihl zachraňovat, tak aspoň zahrál na housle.

Jiřóšek se dožil šedesáti

Oslavy šedesátých narozenin našeho milého rozmilého očekával Lid i ostatní občané naší republiky nedočkavě. Vlastně ani ne tak nedočkavě jako dychtivě. Jak ti nejmenší, tak i ti nejstarší dychtili, kudy chodili. Nedychtili jen tak proniczanic. V době vrcholící krize, uprostřed předvánočního shonu naši občané - a věřím, že i Lid - vymýšleli sofistikované hovadiny, kterými by presidenta uctili, potěšili a oslavili.

Bylo zřejmé, že muže takového formátu nelze uctít jen tak nějakou odrhovačkou nebo seriálovou scénkou. Musí se jednat o dílo mnohvrstevnaté, ba přímo rozkošatělé, plné jemných narážek, ovšem zase ne příliš, aby je ve svém věku dokázal ještě pochopit. A také pojaté tak, aby oslavenec nezpychl a nezapomněl, že patří (stále ještě, bohužel) mezi smrtelné.

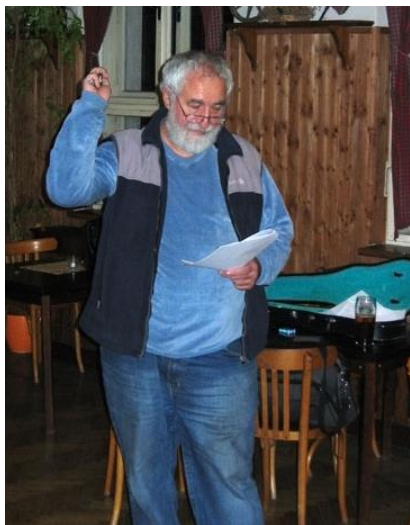
Dlouho se nevědělo, jak a kde se bude slavit. To uvedlo naše občany do traumatizující nejistoty. Občanky nevěděly: mám hubnout do velké večerní nebo raději nechat šít malé koktejly (v některých případech raději poněkud větší)? A občané přemýšleli, bude-li opravdu nutné si vyčistit boty, nebo to spraví botasky jako obvykle. Ale když oslavenec oznámil, že místo M je hostinec U supy, všichni si oddechli. Občané přestali hledat viks a občanky pokračovaly v hubnutí do texasek.

Přema - chytrá hlava, co vymyslí, to přikáže a je to - se ujal složky umělecko-poetické. Janinka se zaměřila na PR a s vynalézavostí sobě vlastní začala objednávat dorty, vlajky a plakáty a dokonce - tady už přestává legrace - vydala PRVNÍ POŠTOVNÍ ZNÁMKU REPUBLIKY VESELE (a zatím bohužel taky poslední). Mrzí mě, že na mě žádná nevyšla - za pár let bych ji mohl třeba vyměnit za nějaký levnější Mauritius. Ale funguje - zásilky došly! (Zkuste si to představit s Mauritiem - myslíte, že by nějaká došla? Hned vidíte, která je lepší!)

Pro pamětníky – tohle (ale po kouskách) bylo obsahem zásilek

Přema zatím rozjel zkoušky zlatého
hřebu večera, důkladně
utajovaného. Aby dosáhl
požadované úrovně umělecké i
literární, usoudil, že jedna báseň by
to nespravila a podle zásady *VÍCE
HLAV - VÍCE SYSLŮ* zvolil formu
melodramatickou a to přímo
sborovou, neboť BUDE NÁS VÍC,
NEBUDEM SE BÁT VLKA NIC.

Kromě sborové recitace, tak skvěle secvičené, a tanečnic a již tradičního kankánu, který tentokrát zaujal i starší pány, byl další hvězdou již tradičně Růže. Přednes jeho nikoliv krátké básně byl originální až nesrozumitelný, nicméně všichni se váleli smíchy. Kdo by ostatně chtěl přiznat, že latině nerozumí nebo dokonce nerozumí Ružovi!

Není všechno zlato co je zbásněné...

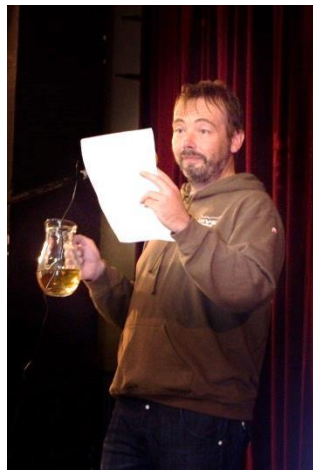
*(nebo sbásněné???)zde vidno, že nejenom ten duál
nám v tom dělá bordel...*

Rem tene, verba sequentur

(Drž se věci, slova se dostaví)

Miluji vzpomínku (jemný začátek)

*Miluji vzpomínku na staré rajské časy,
kdy Foibos zlatíval rád sochy svými jasy.
To muži s ženami, jaří a ztepilí,
se bez vší přetvářky a strachu těšili,
užívající tu ústrojí svého těla,
a nebe milostné jim laskávalo čela.
Kybélé, úrodná na ušlechtilý plod,
neměla za těch dob své syny za nevhod,
a jako vlčice, v svém srdci ke všem vřelá,
snědýma prsama svět štědře napájela.
Nádherný silný muž se právem radoval,
hrd na to množství krás, jimž vládl jako král,
ovoce bez kazu, bez vady, bez zprýštění,
probouzející chuť svou tuhou lesklou dření!*

Modlitba pohanova (graduující střed)

*Ó ztepilý–Ó Rozkoši–ty trýzni duši,
nic neochabuj v ohni svém,
hřej dál mé srdce, jež mráz kruší!
Exaudi, diva, supplicem!*

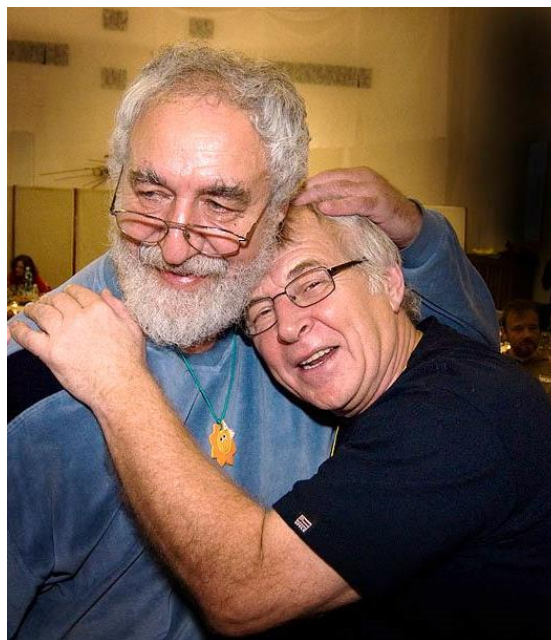
*Ó Muso, - to jako ty - jež jsi kol nás všady,
plameni v našem zázemí,
slyš duši, jež ti, zkřehlá chladu,
věnuje zpěv, jenž jasně zní!*

Zpěv jenž jasně zní, zní takto: (vlastní básička)

*Já ze samého počátku volám:
"Pryč vy pomlouvačné duše, jimž létají slova nevychovaná z drzých úst
jako jedovaté šipy vystřelené z kuše!"
Jak můžete probůh říci a nezardět se přitom na líci, že:
Hajtra po šedesátce se již stěží vleče,
každá rychlejší želva ji snadno uteče.
Již v tramvaji jí uvolňují místo
aby bylo jisto
že se v zatáčce nesesune k zemi
již jinou sobě společnost hledá si pegas okřídlený.
Nadto ze slušnosti musí Ti nyní na Tváři úsměv hrát
Ještě štěstí jediné, že alkohol od všech věků historických až doposud
působí jako všech starostí spolehlivý kat.
Na bázi rčení "Historia magistra vitae" reku:
"Píte pite!" Tobě na zdraví a do dna, nechť je nám oporou jako doposud
byla vždy Tvoje duše vědná, plodná
Na bázi mé dosavadní gratulace říkám s mírným uzarděním: „Caest la
vie“
A stran daru mám pocit nutkavý
že na bázi rčení: "Timeo Danaos et dona ferentes"
Ti jako Danaos pravý nedaruji NIC,
neb To bývá dar z rukou mých, jenž ceněn jest zpravidla ze všech darů
nakonec nejvíc!*

A pak už vše šlo jako na drátkách. Hudebníci se překonávali a lámali ženám srdce, děti skotačily a jediný upadl Růža, ale to nebylo ovíněním, kdepak, to bylo ve víru tance. Prostě s ním Evička zavířila více, než Růža snesl, což ti, kdo Evičku znají, zase za velké překvápko nepokládají. I basa nakonec skončila na zemi, ale to bylo zjevně gesto naprostého podvolení se osudu ženatého muže.

Narozeniny Věrušky M.

se uskutečnily na Radimově haciendě a byly náročné. Na choreografii hlavní scény nevzpomínám právě s hrdostí – byl jsem obsazen do role levého stydkého pysku. Naštěstí jsem v tom nebyl namočen sám, pravý stydký na tom byl stejně.

Ministryně pusinek snad jiný dort dostat ani nemohla

Oslavy pokračovaly i druhý den

Narozeniny Evy řečené Lotraska

se konaly na zámku v Hrubšicích, či co to dříve bylo. Kdo zná Evu, ví, že by nám nikdy neodpustila, kdybychom to nějak odflákli. To se nestalo, ovšem nešlo o nějaké přízemní skotačení, to se tak mohlo jevit snad pouze člověku neznalému, jenž nedokáže ocenit vyšší umělecké formy, jakými jsou hudba, balet nebo třeba poesie.

Jiří a Alenka, jako vždy slušivě oháknutí.

Přemečkovy šedesáté narozeniny

měly vcelku prostý scénář: představit kruciální momenty ze života tohoto živočicha, nejlépe takové, které jsme s ním prožili na vlastní kůži. Což se nakonec bez nesnází podařilo, neboť jich bylo více než hodně. Ani vymyslet heslo na triko nebyl problém, ale sehnat správnou velikost dalo práci mnohem větší.

Janinka a její padesátiny

Jana pojala svoji oslavu v rytmu hippie v Českém ráji, abychom neseděli pořád u pití, ale také si protáhli trochu těla.

Narozeniny její královské

Výsosti se slavily nadvakrát a de facto ještě neskončily, protože hlavní dar dosud nebyl, díky špatnému počasí a následně havárii či poruše na vrtulníku, královnou konzumován. Aspoň jsme do vybavení královské domácnosti přispěli řadou unikátních kousků, které budou ještě dlouho zabírat místo v královské kredenci.

Nechybí něco?

No jasně že chybí, a hodně. Tak třeba Republika Vesele. Nebo krásná tradice vánočních výletů. A samozřejmě Veselé E, country bály, maratony na běžkách, které vrcholily Vasovým během, každoroční Rezavý mužiček, přejezdy Jeseníků, Akademie ... Všechno se sem nevejde, tak jen pár vzpomínek.

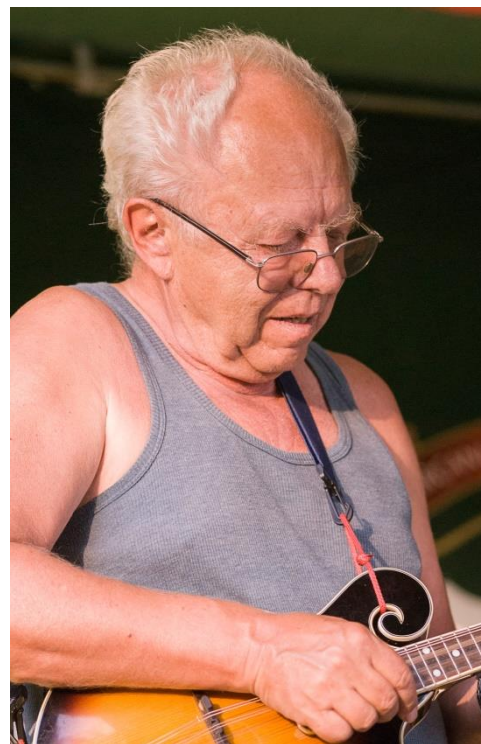
Vasův běh 1998

Veselé E poprvé veřejně koncertuje

(Sudoval Bosonohy 2009)

První country bál

(2009)

Vánoční výlet (Adamov 2011)

Vánoční výlet 2013

Dost již bylo Sókrata, teď něco z jiného soudku (Akademie, 2016)

